

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩι ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩι ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
* * *

Τιμιώτατοι ἄδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Εὐδοκοῦντος τοῦ πανδώρου Θεοῦ, εἰσερχόμεθα σήμερον εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, δοξολογοῦντες τό ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ διά τήν ἀδιάσπαστον δαψιλῇ καρποφορίαν τῶν πρωτοβουλιῶν τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς τόν χῶρον τῆς προστασίας τῆς κτίσεως. Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὄχι μόνον ἐπεσήμανεν ἐγκαίρως τήν σοβαρότητα τῶν περιβαλλοντικῶν προβλημάτων, ἀλλά ἔστρεψε τήν προσοχήν εἰς τά αἰτία των, εἰς τās ἐσωτερικάς, πνευματικάς καί ἠθικάς καταβολάς των, καί προέτεινε λύσεις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ὁρθοδόξου ευχαριστιακοῦ καί ἀσκητικοῦ ἥθους.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πίστις, θεία λατρεία καί ἐγκόσμιος μαρτυρία εἶναι ἡ οἰκοφιλική μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἐορτῆς τῆς Ἰνδίκτου εἰς Ἡμέραν προσευχῆς ὑπέρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος δέν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἀντίδρασις εἰς τήν σύγχρονον οἰκολογικήν κρίσιν, ἀλλά συνέπει-α καί προέκτασις τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἐφηρμοσμένης οἰκολογίας». Ἐξ ἀρχῆς διεκηρύξαμεν καί τό ἀδιαίρετον τοῦ σεβασμοῦ τῆς δημιουργίας καί τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί ἀνεδείξαμεν τήν κοινήν ρίζαν καί τήν ἀλληλουχίαν περιβαλλοντικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τόν Θεόν γεννᾷ τήν κτητικήν καί ἐκμεταλλευτικήν στάσιν καί συμπεριφοράν ἔναντι τῆς κτίσεως καί τοῦ συνανθρώπου, ἐνῶ ἡ ἐν Χριστῷ καί κατά Χριστόν ζωή εἶναι πηγή περιβαλλοντικῆς εὐ-αισθησίας καί φιλανθρώπου δράσεως. Συμφώνως πρὸς τόν Κυριακόν λόγον, «πᾶν δένδρον ἀγαθόν καρπούς καλοῦς ποιεῖ, τό δέ σαπρόν δένδρον καρπούς πονηροῦς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθόν καρπούς πονηροῦς ποιεῖν, οὐδέ δένδρον σαπρόν καρπούς καλοῦς ποιεῖν» (Ματθ. ζ', 17 – 18).

Ὁ σεβασμός τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, ὁξύνει τό αἰσθητήριόν μας διά τό ἀγαθόν καί τό πρακτέον. Ἡ ἀδιαφορία διά τό Ὑπερβατικόν καί ὁ συνακόλουθος «ἀνθρωπομονισμός» ὁδηγοῦν εἰς ἐγκλωβισμόν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τά γεῶδη, εἰς συρρίκνωσιν τῆς ἐλευθερίας του εἰς πραγματιστικάς ἐπιλογάς καί ἀποφάσεις, συνυφασμένας πάντοτε μέ ἐπιφανειακάς θεωρήσεις τῶν πραγμάτων καί μέ τήν ταύτισιν τοῦ ἀγαθοῦ μέ τό «περιστασιακῶς χρήσιμον». Ὁ ἐπίκαιρος λόγος περὶ «οἰκολογικῆς μετανοίας», πέραν τῆς κλήσεως εἰς μεταμέλειαν διά τήν ἐπιτελεσθεῖσαν οἰκολογικήν ζημίαν καί εἰς ριζικὴν ἀλλαγὴν νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς ἔναντι τῆς δημιουργίας, ἀναφέρεται καί εἰς τήν ἀνάγκην ὑπερβάσεως τῆς σφαλερᾶς τοποθετήσεως, ἡ ὁποία στη-ρίζει τήν θεώρησιν τῆς καταστροφικῆς διά τό φυσικόν περιβάλλον «ιδιονομίας τῆς

οικονομίας» ὡς μονοδρόμου πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν, καὶ τροφοδοτεῖ τὴν ἀφελῇ πίστιν εἰς τὴν δυνατότητα τῆς φύσεως νὰ ἀναζωογονῇται ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τό διηνεκές, παρὰ τὰς ἀνθρωπογενεῖς ἐπιβαρύνσεις της, ὡς ἡ ἐντεινομένη κλιματική ἀλλαγὴ καὶ αἱ καταστροφικαὶ πλανητικαὶ συνέπειαι της. Εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθεται σήμερον τὸ πανδαιμόνιον τῶν πολεμικῶν ἰαχῶν, τῶν βομβαρδισμῶν, τῶν πυραύλων καὶ τῶν ἐκρήξεων, τὸ ὅποιον ἐπικαλύπτει τὴν κραυγὴν τῶν ἀθῶων θυμάτων τῆς ἀνηλεοῦς βίας καὶ τοὺς στεναγμούς τῆς δημιουργίας. Τὸ μέλλον τῆς ζωῆς εἰς τὸν πλανήτην μας ἢ θὰ εἶναι οἰκολογικόν καὶ εἰρηνικόν ἢ ἀνύπαρκτον.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλληλεγγύην, θὰ συνεχίσῃ νὰ πρωτοστατῇ εἰς τὴν προστασίαν τῆς φύσεως, εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς κεντρικόν ζήτημα τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ τοῦ διαθρησκευτικοῦ διαλόγου, εἰς τὴν προβολὴν τῆς σημασίας τῶν χριστιανικῶν οἰκοφιλικῶν ἀρχῶν καὶ παραδόσεων ἐν τῷ πλαισίῳ διεθνῶν θεσμῶν, οἰκολογικῶν ὁργανώσεων, ἐπιστημονικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ σύμπραξις εἰς τὸν τομέα τῆς οἰκολογίας ἐνισχύει τὴν αἴσθησιν τῆς κοινῆς εὐθύνης διὰ τὴν πορείαν πρὸς τὸ μέλλον καὶ δημιουργεῖ νέας εὐνοϊκὰς προοπτικάς.

Ἐπανερχόμενοι εἰς ὅσα ἀνεφέρομεν εἰς παλαιότερον Μήνυμά μας, καλοῦμεν ἐκ νέου τὰς ἀνά τὴν οἰκουμένην Ἐπαρχίας τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας, τὰς ἐνορίας καὶ τὰς ἱεράς Μονάς, νὰ ἀναπτύξουν συντονισμένας δράσεις καὶ συγκεκριμένας παρεμβάσεις διὰ τὴν κινητοποίησιν τῶν πιστῶν, μετ' ἐμφάσεως εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν οἰκολογικῶν συνεπειῶν τῆς πίστεώς μας ἐν τῇ πράξει ἀποτελεῖ καθοριστικὴν διάστασιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἰδιοπροσωπίας.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, εὐχόμενοι πρὸς πάντας ὑμᾶς αἴσιον καὶ πολύκαρπον ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καὶ θεαρέστοις τὸν νέον ἐκκλησιαστικὸν ἐνιαυτόν, καλοῦμεν τὰ ἀνά τὴν ὑφήλιον τέκνα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας νὰ ζοῦν οἰκοφιλικῶς καὶ φιλαδέλφως, νὰ προσεύχωνται διὰ τὴν κτίσιν καὶ τὴν εἰρήνην, νὰ ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ τὴν ἀειφορίαν, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀλληλεγγύης, καὶ ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς, μεσιτεία καὶ προστασία τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, τὴν ζεῖδωρον χάριν καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ πανσθενοῦς Κτίστου τῶν ἀπάντων καὶ παντελεήμονος Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Εὐλογημένον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ!

„βκε' Σεπτεμβρίου α'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν